

*** vietkiem.com ***

HỒI THỨ MỘT TRĂM SÁU MƯƠI
SONG NHI XUẤT HIỆN GIỮA PHONG BA

Trần Cận Nam nói:

- Ngày trước huynh đệ ở trong thuyền ở Gia Hưng tại Triết Giang đã được nghe ba vị danh sĩ đất Giang Nam là Lữ Lưu Lương tiên sinh, Huỳnh Tôn Hy tiên sinh và tra Y Hoàng tiên sinh nói đến sự tích của Ngô huynh, huynh đệ rất lấy làm khâm phục. Chúng ta tuy là anh em cùng hội, nhưng huynh đệ bận nhiều việc, chưa có dịp đến Quảng Đông hội kiến. Địa vị của Ngô huynh khác với mọi anh em cũng không thể lên miền bắc được. Ai ngờ bữa nay lại gặp nhau đây, thật là thoả ước bình sinh.

Ngô Lục Kỳ đáp:

- Tiểu đệ sau khi gia nhập Thiên Địa Hội, chẳng ngày nào là không nghĩ đến việc tham kiến Tổng đà chúa. Người giang hồ đã có câu: "Bình sinh chưa ra mắt Trần Cận Nam, có là anh hùng cũng uống mà thôi"

Trần Cận Nam nói:

- Bạn hữu giang hồ vì quá thương huynh đệ mà nói vậy, huynh đệ rất lấy làm hổ thẹn.

Hai nhân vật anh hùng đều tỏ lòng thương mến nhau. Trong câu chuyện càng thêm ý hợp tâm đầu, hai người bàn luận hùng hồn về những chuyện anh hùng khảng khái, quên cả mưa to gió lớn ngoài thuyền.

Hồi lâu, mưa gió dần dần nhỏ đi.

Trần Cận Nam hỏi han về việc Ngô Tam Quế, Vi Tiểu Bảo nhất nhất trình bày. Gặp những trường hợp hiếm nghèo, gã lại thêm diêm tương cho câu truyện thêm vẻ mặn mà.

Những chuyện Vi Tiểu Bảo đã trải qua, bây giờ Mã Diêu Hưng cũng mới được nghe lần đầu.

Trần Cận Nam nghe nói đã bắt được sứ giả Mông Cổ là Hãn Thiếp Ma để làm bằng cứ xác thực. Ông nhất định phen này Ngô Tam Quế phải thất điên bát đảo, nên trong lòng rất đổi vui mừng.

Khi ông nghe đến đoạn Ngô Tam Quế cầu kết với nước La Sát, rồi đây sẽ đẩy binh tạo phản, nước La Sát hưởng ứng ở mặt bắc, cướp lấy mảnh đất rộng lớn ngoài quan ải, ông không khỏi chau mày, lẳng lặng hồi lâu không nói gì.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Thưa sư phụ! Người La Sát mắt xanh tóc đỏ cũng chẳng có gì đáng sợ, cùng lắm đứng nhìn mặt chúng là xong. Nhưng hoả khí của bọn chúng thật là lợi hại. Chúng nổ súng thì dù anh hùng hảo hán đến đâu cũng không chống nổi.

Trần Cận Nam nói:

- Ta cũng đang quan tâm đến vụ đó. Còn Ngô Tam Quế và bọn Thát Đát xảy cuộc đại chiến, hai bên cùng bị tổn thương chính là cơ hội rất tốt mà Thượng đế muốn dành cho bọn ta để khôi phục lại giang sơn của người Hán. Có điều xưa hổ cửa trước, lang vào cửa sau. Đuổi quân hung tợn Thát Đát lại đụng phải bọn La Sát càng hung tợn hơn. Chúng chiếm mất giang sơn cấm túc của chúng ta thì làm thế nào?

Ngô Lục Kỳ hỏi lại:

- Chúng ta thật không cách nào chống lại hoả khí của nước La Sát ư?

Trần Cận Nam đáp:

- Có người đến đây, để huynh đệ kêu vào ra mắt hai vị.

Ông ra cửa khoang thuyền hô:

- Hưng Châu! Người hãy qua đây.

Trong con thuyền nhỏ bên kia, có người dạ một tiếng rồi nhảy sang. Hắn đi vào trong khoang thuyền nhìn Trần Cận Nam khom lưng thi lễ.

Người này lối ngoài bốn chục tuổi, thân hình nhỏ bé, gầy nhom, nhưng mặt đầy vẻ tinh lanh.

Trần Cận Nam bảo hắn:

- Người hãy ra mắt Ngô đại ca và Mã đại ca. Còn đây là gã họ Vi, đồ đệ của ta.

Người kia liền chấp tay thi lễ. Bọn Ngô Lục Kỳ cũng đứng lên chào lại.

Trần Cận Nam giới thiệu:

- Y là Lâm Hưng Châu huynh đệ, vẫn theo Trần mỗ làm việc ở Đài Loan và giúp đỡ Trần mỗ rất đắc lực. Ngày trước Quốc Tĩnh gia đả bại bọn quỷ tóc đỏ, lấy lại Đài Loan, Lâm huynh đệ là người có công trong vụ này.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Lâm đại ca đã giao thủ với bọn Hồng Mao quỷ là hay lắm rồi. Bọn quỷ La Sát có súng ống mà bọn quỷ Hồng Mao cũng có súng ống, chắc Lâm đại ca có kế phá địch.

Ngô Lục Kỳ và Mã Siêu Hưng đều vỗ tay khen ngợi:

- Vi huynh đệ thật là người thông minh.

Nguyên trước Ngô Lục Kỳ coi Vi Tiểu Bảo rất tâm thường, lão tưởng vì gã là đệ tử của Tổng đà chúa mà lên làm hương chủ Thanh Mộc Đường, giữ địa vị tôn cao. Nhưng sau lão nghe gã nói mấy câu này sinh lòng bội phục, nghĩ thầm:

- Thằng nhỏ này liệu việc rất mau, quả gã có chút bản lĩnh.

Trần Cận Nam mỉm cười nói:

- Ngày trước Quốc Tĩnh gia tấn công Đài Loan, Trần mỗ cũng ở trong quân đội. Súng ống của bọn Hồng Mao quỷ quả là lợi hại, khó bề chống cự. Khi đó bên ta dùng hai kế hoạch: Một là đắp tường để cố thủ, vây hãm mấy ngàn quân Hồng Mao ở trong Vệ thành, đảo Đài Loan. Hai là cắt đứt nguồn nước ở trong thành khiến cho bọn chúng không có gì uống. Quân Hồng Mao không chịu được phải xông ra đánh. Ban ngày bên ta án binh bất động. Ban đêm mới dùng đuốc bêu, lá mộc bằng dây và đơn đao đánh giáp lá cà. Hưng Châu! Hồi ấy huynh đệ thống lĩnh đội đuốc bêu đánh giặc thế nào? Hãy thật lại cho các vị đây nghe.

Lâm Hưng Châu đáp:

- Đó là nhờ thần cơ diệu toán của quân sư...

Nguyên khi ấy, Trần Cận Nam ở Đài Loan mang tên là Trần Vĩnh Hoa, đã bày kế cho Trịnh Thành Công tấn công Đài Loan. Quân sĩ đều hô ông là quân sư.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Quân sư ư?

Gã thấy Lâm Hưng Châu đưa mắt nhìn Trần Cận Nam mà ông lại mỉm cười liên hiểu ngay, nói tiếp:

- ủa! Hoá ra sư phụ là Gia Cát Lượng. Gia Cát Lượng đại phá quân Man, Trần quân sư đại phá Hồng Mao binh.

Lâm Hưng Châu liền thật chuyện:

- Ngày mồng một tháng ba năm Vĩnh Lịch thứ 15, Quốc Tĩnh gia đến lễ tế sông, đốc suất văn võ bá quan, thân quân võ vệ lên chiến hạm khởi hành. Ngày 24 đến Bành Hồ. Ngày mồng một tháng tư thì đến biển Lộc Nhĩ ở Đài Loan. Ngoài cửa biển này bãi cát nông dài đến mấy chục dặm. Quân Hồng Mao đục thuyền đánh đắm để lấp cửa biển khiến cho chiến hạm của ta không tiến vào được.

Đang lúc chúng ta lâm vào tình trạng bế tắc thì đột nhiên nước thủy triều dâng lên rất lớn. Binh tướng mừng rỡ hò reo. Các chiến hạm ào ào ra khơi rồi lên bờ hạ trại.

Quân Hồng Mao liền đem súng ống đến đánh. Quân sư bảo anh em:

- Nếu chúng ta lùi lại là lặn xuống biển, chết chẳng có đất mà chôn.

Bọn Hồng Mao quí có súng ống rất lợi hại, nhưng binh tướng bên ta đều dũng cảm tiến lên. Ai nấy tuân lệnh răm rắp. Chính quân sư thống lĩnh đội vệ phong của bọn tiểu đệ.

Đột nhiên những tiếng nổ liên hồi như sấm sét vang dội cả một vùng. Trước mặt khói bốc mù mịt. Những anh em tiền đội ngã lăn ra.

Binh sĩ bên ta náo loạn phải lùi lại.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Đó chắc là súng của bọn Hồng Mao quí phát xạ. Tại hạ mới nghe thấy lần đầu cũng sợ hết hồn.

Lâm Hưng Châu kể tiếp:

- Tại hạ cũng lòng dạ rối bời, chẳng có chủ kiến gì thì nghe quân sư hô:

- Bọn Hồng Mao quở bắn một loạt súng rồi, còn phải nhồi thuốc nạp đạn. Chúng ta phải thừa cơ nhất tề xông lại.

Tại hạ vội thống lĩnh anh em tiến lên. Quả nhiên trong lúc nhất thời, bọn Hồng Mao quở chưa kịp nổ súng. Nhưng khi xông vào tới nơi thì bọn Hồng Mao quở bắt đầu phát xạ lần thứ hai. Tại hạ lập tức lăn mình dưới đất để né tránh. Một số đồng anh em bên ta bị bắn chết. Bọn tại hạ chẳng còn cách nào đành phải lùi lại. May ở chỗ bọn Hồng Mao quở cũng sợ hãi không dám đuổi theo. Trận đánh này bên ta thiệt mất mấy trăm binh sỹ. Binh tướng bên ta đều cúi đầu thở dài ra chiều chán nản, cứ nghĩ đến hoả pháo bên địch là lại ón da gà.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Về sau phải chăng quân sư lại đưa ra diệu kế?

Lâm Hưng Châu đáp:

- Đúng thế! Tối hôm ấy quân sư kêu tại hạ lại hỏi:

- Lâm huynh đệ! Phải chăng người là đệ tử của Địa Đường môn ở núi Võ Di?

Tại hạ đáp:

- Đúng thế!

Quân sư nói:

- Ban ngày bọn Hồng Mao quở bắn súng, người lập tức nằm lăn xuống đất, thân pháp mau lẹ quá chừng.

Tại hạ hổ thẹn đáp:

- Bẩm quân sư! Tiểu tướng không dám tham sống sợ chết. Ngày mai ra trận quyết không nằm lăn ra làm mất oai phong binh tướng nhà Đại Minh ta. Nếu tiểu tướng còn phạm tội, xin chịu mất đầu.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Lâm đại ca! Tiểu đệ đoán quân sư không bảo đại ca là con người ham sống sợ chết, mà còn tán dương thân pháp lăn mình tránh súng rất tài tình. Chắc lão nhân gia bảo đại ca truyền thân pháp đó cho binh sỹ.

Trần Cận Nam liếc mắt nhìn Vi Tiểu Bảo ra chiều thoả mãn về độ thông minh của gã.

Lâm Hưng Châu vỗ đùi lớn tiếng:

- Đúng quái! Vi đại ca là đồ đệ của quân sư. Quả nhiên dưới trướng minh sư phải có cao đồ...

Vi Tiểu Bảo vừa cười vừa đáp:

- Lâm đại ca là bộ hạ của gia sư. Quả nhiên dưới tay tướng mạnh không có quân hèn.

Mọi người đều cười ồ.

Lâm Hưng Châu kể tiếp:

- Đêm hôm ấy quả nhiên quân sư bảo tại hạ:

- Người đừng hiểu lầm ý ta. Ta thấy thân pháp "Yên thanh thập bát phiến", "Tùng thủ thảo thượng phi" áp dụng vào trường hợp này rất phù hợp, nhưng lần mình đến trước địch quân, dùng đơn đao chém vào chân bọn chúng, không hiểu môn "Địa đường đao pháp" người đã luyện được chưa?

Tại hạ nghe quân sư nói vậy chứ không trách phạt vì tội nhát gan sợ chết mới vững dạ, liền hỏi lại:

- Kính bẩm quân sư! Tiểu nhân đã luyện qua môn "Địa đường đao pháp". Nhưng gia sư bảo: "Khi đánh nhau ở ngoài mặt trận có thể thi triển đao pháp này lẫn xả vào chặt chân ngựa". Nay bọn Hồng Mao quý lại không cưỡi ngựa, tiểu nhân chẳng hiểu có ăn thua gì không?

Quân sư bảo:

- Bọn Hồng Mao quý không cưỡi ngựa thì ta chặt chân chúng, sao lại không được.

Tại hạ nghe quân sư nói vậy mới tỉnh ngộ bẩm:

- Dạ dạ! Tiểu nhân đầu óc rối loạn không được sáng suốt, nên chưa nghĩ tới điểm này

Vi Tiểu Bảo mỉm cười nghĩ bụng:

- Sư phụ dạy người môn đao pháp để chém chân ngựa mà người cho là không thể chém chân người thì quả là đầu óc hèn mê, không được linh hoạt.

Lâm Hưng Châu nói:

- Lúc đó quân sư còn bảo tại hạ thử đao pháp một lượt rồi lão nhân gia khen là tại hạ đã luyện đến nơi. Lão nhân gia nói:

- Lâm huynh đệ! Đao pháp và thân pháp của Địa Đường môn, người luyện được như thế này ít ra là đã phải mất đến mười năm. Ngày mai chúng ta phải ra trận, muốn truyền thụ cho anh em cũng không kịp được.

Vĩ Tiểu Bảo nói:

- Cái đó kêu bằng: Bình yên thì chẳng siêu hương, đến khi việc gấp ôm chân Phật Bà. Người ta còn ví như cô gái lên kiệu hoa mới xuyên tai, hay lâm trận mới mài thương. Có điều cô dâu lúc lên kiệu hoa mới xuyên tai tuy đã chậm, nhưng vẫn hơn tai chẳng đeo vòng. Còn chuyện lâm trận mới mài thương thì chẳng thà đừng mài nữa, cứ cầm cây đao han rỉ mà đi đánh trận hay hơn.

Lâm Hưng Châu đáp:

- Đúng thế! Lúc đó quân sư cũng bảo:

- Ban ngày chúng ta ra đã sức xung đột làm cho bọn Hồng Mao quý phải hoảng vía không dám xông vào. Chúng ta tiếp tục đắp tường cho cao, dùng cung tên cố thủ. Người hãy đi dạy các binh tướng cách lẩn mình xông vào, vung đao chém cẳng địch. Chỉ nên dạy ba, bốn chiêu cho anh em luyện thuộc là xong. Còn những môn võ công sâu xa của Địa Đường môn nhất thiết không dùng đến.

Tại hạ nhận tướng hiệu của quân sư liền đi truyền dạy ngay đêm mấy chiêu cho binh sĩ bản đội.

Sáng sớm hôm sau, bọn Hồng Mao quý quả nhiên đến tấn công. Chúng bị cung nỏ bên ta bắn rất quá phải quay về.

Binh sĩ bản đội đã luyện được năm chiêu Địa Đường đao pháp liền dạy chuyển tiếp đến những đội quân binh khác.

Quân sư lại sai binh sĩ chặt cành cây và dây leo làm lá mọc để đồ đạc của quân Hồng Mao.

Ngày thứ tư, mới sáng sớm quân Hồng Mao lại đến tấn công. Bên ta ra nghênh địch, quân sĩ lần mình xông vào đánh bọn Hồng Mao quở một trận tan tành. Trên chiến trường để lại hàng ngàn cái chân lông lá. Viên tướng đứng đầu của bọn Hồng Mao quở cũng bị chặt mất chân trái. Hắn đành chịu đau hàng.

Lần sau tấn công Đài Loan cũng dùng phương pháp này.

Ngô Lục Kỳ cả mừng nói:

- Phương pháp đó của quân sư đã đánh bại được quân Hồng Mao thì chúng ta bất tất phải sợ bọn La Sát.

Trần Cận Nam đáp:

- Nhưng tình thế hiện nay không giống hồi trước. Ngày ấy số quân Hồng Mao ở Đài Loan chỉ có ba, bốn ngàn người, chết tên nào mất tên ấy. Còn quân La Sát mà đến xâm phạm bờ cõi thì ít ra cũng tới mấy chục vạn người. Chúng còn ồ ạt kéo đến không ngớt, giết bao nhiêu cũng không xuể. Hơn nữa Địa Đường đao pháp chỉ có thể đánh rất gần, mà quân La Sát lại dùng súng lớn oanh kích thì khó lòng chống nổi.

Ngô Lục Kỳ gật đầu khen phải. Lão hỏi:

- Vậy theo ý quân sư thì chúng ta nên làm thế nào?

Lão nghe Trần Cận Nam lúc giới thiệu Lâm Hưng Châu, ông không kêu lão bằng hương chủ liền tưởng hẳn không phải là người trong Thiên Địa Hội, nên cũng không hô Trần Cận Nam là Tổng đà chúa.

Trần Cận Nam đáp:

- Trung quốc người nhiều đất rộng, nếu không có Hán gian làm nội ứng thì quân nước ngoài khó lòng tiến đánh vào được.

Mọi người đồng thanh:

- Đúng thế! Bọn Thát Đát chiếm đoạt giang sơn của chúng ta, hoàn toàn y vào Hán gian Ngô Tam Quế dẫn đường.

Trần Cận Nam nói:

- Hiện nay Ngô Tam Quế cầu kết với nước La Sát. Khi hấn dấy quân tạo phản, trước hết chúng ta hay đánh hấn một trận tan tành. Quân La Sát mà không có nội ứng thì chẳng thể mạo muội tiến vào xâm phạm.

Mã Siêu Hưng nói:

- Có điều Ngô Tam Quế mà tan sớm quá thì hấn chưa kịp đánh quân Thanh cho hai bên cùng chết dở.

Trần Cận Nam đáp:

- Mã huynh nói vậy rất có lý, nhưng ta phải cân nhắc bề lợi hại. Dem Man Thanh mà so với nước La Sát thì bọn La Sát còn đáng sợ hơn nhiều.

Vĩ Tiểu Bảo xen vào:

- Đúng thế! Bọn Thát Đát cũng giống da vàng mắt đen mũi tẹt, chẳng khác gì chúng ta, nói cùng một thứ tiếng. Còn bọn quý nước ngoài thì tóc đỏ mắt xanh, nói lí la lí lố, chẳng ai hiểu được.

Quần hùng bàn chuyện quốc gia đại sự một lúc rồi Trần Cận Nam hỏi đến tin tức về Trịnh Khắc Sảng.

Nguyên Diên Bình quận vương là Trịnh Kinh mong nhớ ái tử, phái Trần Cận Nam và Lâm Hưng Châu đi đón hấn về Đài Loan.

Mã Siêu Hưng đáp:

- Nghe nói Trịnh công tử cũng đến Liễu Châu và y có một nhân vật rất lợi hại bảo vệ, tên gọi Nhất kiếm vô huyết Phùng Tích Phạm gì đó. Tiểu nhân đã phái người đi thám thính để tìm xem trú sở ở đâu.

Y thấy Lâm Hưng Châu ở đó, không tiện nhắc đến chuyện vừa mới bắt được Trịnh Khắc Sảng.

Lúc này trời đã gần sáng, hết mưa gió rồi.

Mã Siêu Hưng nói:

- Chẳng mấy khi được quân sư và lâm đại ca giá lâm Liễu Châu mà chúng ta lại quần áo ướt hết. Vậy xin mời các vị lên bờ cùng uống chung rượu cho ấm bụng.

Trần Cận Nam đáp:

- Hay lắm!

Trận mưa to gió lớn đêm qua đã đưa con thuyền nhỏ đi xa ngoài ba chục dặm. Khi bơi thuyền về đến Liễu Châu thì ngày sắp đóng nọ.

Quần hùng lại theo bến cũ lên bờ. Bỗng thấy có người chạy lại hô:

- Tướng công! Tướng công... đã trở về.

Chính là Song Nhi. Người thì ướt đầm đìa, vẻ mặt vừa kinh hãi vừa vui mừng.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Sao cô cũng ở đây?

Song Nhi đáp:

- Hôm qua mưa to gió lớn, tướng công ngồi thuyền ra đi, nô tỳ rất lo lắng chỉ mong tướng công bình an trở về.

Vì Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi:

- Cô cứ ở đây chờ ta hoài sao?

Song Nhi ngập ngừng đáp:

- Dạ... nô tỳ... nô tỳ chỉ lo...

Vì Tiểu Bảo cười hỏi:

- Lo gì? Phải chăng người lo ta bị đắm thuyền?

Song Nhi đỏ mặt lên khẽ đáp:

- Tiểu tỳ biết tướng công phước lớn, nhất định không bị đắm thuyền nhưng... nhưng...

Một tên thuyền phu đứng trên bờ nói:

- Vị tiểu gia này vào lúc nửa đêm trời đang mưa to gió lớn muốn thuyền ra đi. Y bảo muốn kiếm một người. Y trả trước hai trăm lạng không ai chịu đi. Y liền tăng thêm hai trăm lạng nữa. Trương lão tam tham tiền ưng chịu. Nhưng thuyền vừa khởi hành gặp gió thổi mạnh quá. Bỗng nghe đánh rắc một tiếng, cây cột buồm bị gãy

đôi. Mọi người thấy vậy không ai dám đi nữa. Y trong lòng nóng nẩy, đứng khóc rưng rức.

Vi Tiểu Bảo cảm động vô cùng. Gã nắm lấy tay Song Nhi nói:

- Song Nhi! Người... người đối với ta thật là hết lòng.

Song Nhi đỏ mặt lên cúi đầu xuống.

Đoàn người đi về chỗ trọ của Mã Siêu Hưng thay đổi quần áo ướt xong, Mã Siêu Hưng đưa Trần Cận Nam vào sương phòng thuật lại mọi việc đã xảy ra cho ông nghe.

Trần Cận Nam liền bảo y:

- Mã huynh đệ! Huynh đệ lập tức phái người đi thám thính xem Trịnh công tử lạc lóng nơi đâu.

Mã Siêu Hưng vâng lời. Y báo cáo mọi việc trong hội cho Trần Cận Nam nghe rồi hai người trở lại sảnh đường.

Mã Siêu Hưng sai bày một tiệc lớn, mời Trần Cận Nam ngồi thủ tịch. Ngô Lục Kỳ ngồi vào chỗ thứ hai, y mời Vi Tiểu Bảo ngồi chỗ thứ ba, nhưng gã đáp:

- Lâm đại ca tấn công Đài Loan, thi triển Địa Đường đao pháp chặt chân bọn Hồng Mao quỷ, lập nên công lớn. Tiểu đệ đứng bồi rượu y cũng đã vui lòng. Khi nào dám ngồi trên một vị anh hùng hảo hán.

Gã dứt lời liền dắt tay Lâm Hưng Châu đặt vào ghế thứ ba.

Lâm Hưng Châu cả mừng nghĩ bụng:

- Chú tiểu đồ đệ này của quân sư tuy nhỏ tuổi mà thật là đáng mặt bằng hữu.

Trong khi uống rượu, Trần Cận Nam lên tiếng dặn Vi Tiểu Bảo:

- Tiểu Bảo! Người còn có việc lớn bên mình, lần này thấy trò ta cũng không thể ở với nhau lâu ngày được. Sau khi tàn tiệc, người nên về Bắc Kinh đi thôi.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đại Đệ tử xin vâng lời sư phụ. Có điều đáng tiếc là lần này gặp sư phụ cũng không được nghe những lời giáo hối trong ít lâu đã phải chia tay. Đệ tử lại

còn muốn nghe Ngô đại ca kể lại những sự tích anh hùng của y ngày trước. Thôi đành chờ sau khi bình xong Ngô Tam Quế sẽ nghe hết chuyện của đại ca.

Ngô Lục Kỳ cười đáp:

- Ngô đại ca chẳng có sự tích anh hùng gì đâu, chỉ những việc tôi bại thì đã làm nhiều. Nếu năm trước không được nghe những lời giáo huấn của Tra Y Hoàng tiên sinh thì đến nay vẫn còn làm vây cánh cho cọp dữ, bán tính mạng cho Thát Đát.

Tiệc tan, Vi Tiểu Bảo lấy súng mà Ngô Tam Quế đã tặng gã đưa cho Ngô Lục Kỳ nói:

- Ngô đại ca! Đại ca đi đường xa đến đây để gặp anh em, tiểu đệ rất cảm kích. Đại ca hãy giữ lấy cây súng của nước La Sát này để làm kỷ niệm cuộc tương hội giữa chúng ta bữa nay.

Ngô Lục Kỳ cầm lấy cây súng, chỏ ra sân bắn một phát. Hoả quang vừa loé lên, bỗng nghe thấy đoàng một tiếng. Tầng đá lớn trong sân vỡ nát, bụi bay mù mịt.

Mọi người thấy thế đều giật nảy mình lên.

Lâm Hưng Châu nói:

- Cây súng của nước La Sát so với súng của bọn Hồng Mao quỷ còn ghê gớm hơn nhiều.

Ngô Lục Kỳ cảm ơn Vi Tiểu Bảo rồi cất súng vào bọc.

Trần Cận Nam chau mày nghĩ thầm:

- Hoả khí của nước La Sát lợi hại thế này, nếu chúng đem quân xâm phạm bờ cõi thì quả là khó bề chống chọi.

Vi Tiểu Bảo lại lấy tám ngàn phiếu năm ngàn lạng bạc đưa cho Lâm Hưng Châu để y tiêu xài.

Lâm Hưng Châu ngạc nhiên tự hỏi:

- Chú bé này còn nhỏ tuổi, làm gì có nhiều tiền mà hào phóng như vậy?

Y toan từ chối thì thấy Vi Tiểu Bảo lại lấy ra bốn tấm ngân phiếu, mỗi tấm năm ngàn lạng, đưa cho Mã Siêu Hưng cười nói:

- Mã đại ca! Phiền đại ca thay mặt cho tiểu đệ mời giúp các vị huynh đệ uống rượu.

Mã Siêu Hưng cười đáp:

- Những hai vạn lạng kia ư? Thế này thì nhiều quá, uống rượu cả năm cũng không hết.

Đoạn y tạ ơn thu lấy.

Vi Tiểu Bảo quỳ xuống trước mặt Trần Cận Nam dập đầu:

Trần Cận Nam đưa tay ra đỡ gã dậy rồi vỗ vai gã cười nói:

- Người hay lắm. Thật không uống là đồ đệ của Trần Vĩnh Hoa.

Vi Tiểu Bảo đứng gần nhìn rất rõ thấy sư phụ mái tóc đốm bạc, mặt tiều tụy. Gã biết mấy năm nay ông bôn tẩu giang hồ, dầy dạn phong sương đã lắm, gã không khỏi bịn rịn trong lòng. Gã muốn tặng cho sư phụ một vật gì liền tính thầm:

- Sư phụ ta không cần tiền bạc, cũng chẳng thích châu báu cùng đồ chơi. Ngoài những cái đó, ta biết lấy gì biếu lão nhân gia? Võ công của sư phụ tinh thâm khôn lường, lão nhân gia cũng chẳng báu gì thanh trủy thủ cùng tấm bảo y của ta.

Đột nhiên gã xúc động kéo tay áo Trần Cận Nam nói:

- Thưa sư phụ! Đệ tử có việc cần bẩm báo lão nhân gia.

Hai người vào sương phòng, Vi Tiểu Bảo thò tay vào phía trong lần áo lót lấy ra một gói.